

Weigela

In de volksmond is deze fraaie struik van tuin en plantsoen beter bekend als 'Weigelia'. De thans gebruikelijke wetenschappelijke naam van het geslacht is echter *Weigela*. Die zullen we daarom maar hanteren.

De Zweed C.P. Thunberg, die wel als de vader van de Japanse botanie wordt beschouwd, heeft het geslacht genoemd naar de arts en botanicus C.E. Weigel (1748-1831), auteur van diverse botanische werken.

Uit Oost-Azië

Weigela is een geslacht van de Kamperfoeliefamilie (Caprifoliaceae). Het bestaat uit ongeveer 12 soorten die alle hun oorsprong in Oost-Azië hebben liggen. In 1845 werd de eerste soort, de *Weigela florida*, door Robert Fortune uit China naar Engeland meegebracht. Door kruising van een aantal soorten is een zeer groot aantal hybriden verkregen. Slechts een klein deel daarvan is geschikt voor de siertuin gebleken en daardoor in de handel gebleven. De cultivars variëren zowel in bloemkleur als in de kleur en tekening van de bladeren. Bloemkleuren zijn er in diverse tinten roze, rood en geel. Bladeren komen voor in de variaties geelgerand, bont lichtgeel, roomwit, gevlekt, goudgeel en groen met een brede gele rand. In het onder 'Literatuur' genoemde nummer van Groei en Bloei staat een uitvoerige beschrijving van diverse cultivars.

Op vochtige en voedzame grond

Weigela gedijt het beste op een enigszins vochtige en voedzame grond. De struik is bladverliezend en kan afhankelijk van de soort of cultivar 80-300 centimeter hoog worden. De groenbladige exemplaren doen het goed op een zonnige plaats; de bontbladige verlangen een schaduwrijk plekje in verband met het verbranden der bladeren. De bladen staan twee aan twee tegenover elkaar. Ze hebben een eironde vorm en een gezaagde rand. In mei en juni staat de struik in bloei. De bloemen verschijnen in het algemeen op het overjarige hout, soms op éénjarige scheuten. Ze staan in bundels aan het eind van de takken of scheuten of alleenstaand in de oksels der bladeren. De bloemen hebben een lang op een steeltje gelijkend vruchtbeginsel. Aan het eind daarvan staan de kelk en kroon ingeplant. De bloemkroon is trechter- of klokvormig. De meeldraden, vijf in getal, staan op de bloemkroon ingeplant. Het stuifmeel is erg plakkerig

en kan daardoor gemakkelijk door bijen worden verzameld. Stuifmeel van de *Weigela* wordt soms in Nederlandse honing aangetroffen en behoort tot de 108 soorten pollen die door de Keuringsdienst van Waren in de periode 1971 tot en met 1980 in de honing werden aangetroffen (Kerkvliet 1984).

De nectariën liggen onder in de bloem tegen de zijkant van de bloemkroon. Voor het puren van de nectar mag het deel van de bloemkroon onder in de bloem niet te nauw zijn, anders is de afgescheiden nectar onbereikbaar voor de bijen. In enkele gevallen maken hommels gaatjes in de bloemkroon ter hoogte van de nectariën. Als bijen ook die mogelijkheid voor het verzamelen van de nectar hebben gevonden, maken ze daar een dankbaar gebruik van.

Snoeien en vermeerdering

Om de groei en bloei te bevorderen is het gewenst dat oude takken in het voorjaar worden teruggesnoeid. In het gebied van oorsprong vermeerdert de *Weigela* zich door de vorming van zaad. De plant vormt geen ondergrondse uitlopers. Cultivars laten zich vermeerderen door het maken van stekken in de zomer.

Literatuur

- Kerkvliet, J.D. (1984): Stuifmeelanalyse van Nederlandse honing: Vroeger en nu. Maandschrift voor Bijenteelt 86: 75-78.
Laar, H. v.d. (1998): *Weigela* een heester van formaat. Groei en Bloei, deel 5: 4-9.

Weigela 'Bristol Ruby'

A tak met bloemen; B nectariën onder in de bloem; C meeldraad; D stuifmeelkorrel: 1 polair, 2 equatoriaal; E stamper; F stempels.